

Lande, Czekoslovakiet og Tyskland, kun kan opretholdes i Kraft af de billige tyske Jernbanetakster, og, siger „Finanstidende“, Forholdet er derfor i Virkeligheden det, at der her gives en Eksportpræmie til det danske Landbrug, mød at der til Gengæld gives fri Import til Danmark for disse valutasvage Landes Industrier.

Saaledes er Forholdet i Virkeligheden. Men mener det ærede Medlem, at de økonomiske Tab, som vitterlig paaføres det danske Samfund, ved at danske Industrier lægges øde og Arbejdsløsheden forøges heroppe, opvejes tilstrækkeligt og betryggende af denne Landbrugseksport til Czekoslovakiet, som naar som helst kan vise sig at briste, baade fordi Czekoslovakiet har en bevidst Landbrugerklasse, som er beskyttelsesvenlig, og fordi det kan tænkes, at Tyskland af finansielle Grunde naar som helst gaar til en Takstforandring, og sker det, er det forbi med den Landbrugseksport. Den kan paa den anden Side genoprettes, fordi det er saa lidt, det drejer sig om, i Sammenligning med de Markeder, vi har, som er sikre, medens den Industri, som er slaet i Stykker, ikke kan genoprettes.

Det, Spørgsmaalet mellem de Konservative og Venstre staar paa nu, er altsaa dette, om Regeringen virkelig er beredt til at give de Konservative erhvervsmaessig Ækvivalent for Importreguleringen, eller om Meningen er, at Venstre kun paa et andet Omraade er kommet ind paa Omvendelsens Vej, nemlig for saa vidt som de Herrer af Venstre er blevet klar paa, at en Toldbeskatning er uundgaelig, hvis de danske Finanser skal holdes oven Vand — det tror jeg, man indenfor Venstre er mere og mere ved at blive klar paa. Men heri ligger netop Faren for den anden Part i Forhandlingerne, for det konservative Folkeparti. Jeg kunde meget vel tænke mig, at Venstre ganske bevidst vil lægge sit Tilbud an paa at ende i et Kompromis, som bliver en fiskal højst tiltrængt Gevinst for Finansministeren, men som under Synsvinkelen Kriseværn for Erhvervene bliver en fuldstændig Fiasko.

Desværre har jeg set, at det ærede Medlem Hr. Rode under Forhandlingen forleden ydede den højtærede Regering en efter min Mening aldeles ufortjent Undsætning og Haandsrækning i dette Spørgsmaal om Importregulering og Kriseværn, men jeg maa straks sige, at jeg forstaa saa godt det ærede Medlem Hr. Rodes Stilling. Det ærede Medlem er alt for klog til ikke at forstaa, at Kriseværnsforanstaltninger, som der her er Tale om, i og for sig er af

stor økonomisk og samfundsmæssig Værdi under de abnorme Forhold, vi staar i; det ser det ærede Medlem fuldt ud, hele hans Ordførertale og hans Udtalelser fra langt tilbage, ja, allerede fra 1921, viser, at han klart har forstaaet dette; hans Paaberaabelse i Fjor i August Maaned af Handelsminister Hages Udtalelser understreger, at dette er Tilfældet. Men samtidig er det ærede Medlem klog nok til at forstaa, at han partimæssig gør vel i ikke at fortrædige de radikale Husmandsagrarer, at han gør vel i ikke at risikere at soldé en eneste Husmandsstemme op. Dette staar det ærede Medlem klart, og det er denne Modsætning: paa den ene Side, hvad det ærede Medlems statsmandsmæssige Tilbøjelighed tilsiger ham, og paa den anden Side, hvad hans partimæssige Tilbøjelighed tilsiger ham, der bringer ham ud i denne uhjælpelig selvmodsigende Dilemma, hvori han staar.

For Socialdemokraternes Vedkommende er Stillingen fuldkommen klar, de har fra først til sidst gjort sig til Talsmænd for Kriseværnsforanstaltninger, helst som Importreguleringsforanstaltninger, men til Nød som midlertidige Toldforanstaltninger. For det konservative Partis Vedkommende er Stillingen i Virkeligheden ogsaa klar. Hvis man holder sig til, hvad der er Partiets Program, og de Udtalelser, som er fremsat af dets ordførende Mænd, de ærede Medlemmer Hr. Drachmann og Hr. Pürschel, er der ikke Tvivl om, at det, det gælder om for de Konservative, hvis de overhovedet skal slippe Importreguleringen, er at faa erhvervspolitisk Ækvivalent og ikke blot blive spist af med nogle Finanstoldforanstaltninger, nogle fiskale Smuler, som Venstre alligevel vilde have ladet falde fra sit Bord uden Hensyn til, om der stod Konservative parate til at tage imod Smulerne. Endvidere tror jeg, at det er aldeles klart, at den Indrømmelse til konservativ Synsmaade, der nu er Tale om at modtage fra Venstres Side, bliver den sidste Indrømmelse, som de Konservative overhovedet modtager erhvervspolitisk fra Venstre, inden vi faar Valg, hvad enten vi faar Valg i Aar eller til næste Aar. Hidtil har de Konservative paa det erhvervspolitiske Omraade overhovedet ikke faaet anden Indrømmelse af Venstre end netop denne Importregulering, som nu altsaa Venstre vil have ophævet, og som de Konservative synes tilbøjelige til at ophæve. For de Konservative er der derfor ikke Tvivl om, at de staar ved sidste Korsvej, det, de faar nu, bliver det sidste, de faar, inden vi gaar ud til de afgørende Valg.